

Primera homilia del Sant Pare Francesc

Us oferim el text íntegre de l'homilia del Sant Pare en la missa amb tots el cardenals celebrada a la Capella Sixtina aquest dijous.

13/03/2013

Veig que aquestes tres lectures tenen una cosa en comú: és el moviment. A la primera lectura, el moviment en el camí; a la segona lectura, el moviment en l'edificació de l'Església; a la tercera, a l'Evangelí, el

moviment en la confessió. Caminar, edificar, confessar.

Caminar. *“Casa de Jacob, veniu; caminem a la llum del Senyor”* (Is 2,5). Aquesta és la primera cosa que Déu ha dit a Abraham: Camina en la meua presència i sigues irreprotxable. Caminar: la nostra vida és un camí i quan ens aturem, alguna cosa no funciona. Caminar sempre, en presència del Senyor, a la llum del Senyor, intentant viure amb aquella honradesa que Déu demanava a Abraham, en la seva promesa.

Edificar. Edificar l'Església. Es parla de pedres: les pedres són consistents, però pedres vives, pedres ungides per l'Esperit Sant. Edificar l'Església, l'Esposa de Crist, sobre la pedra angular que és el mateix Senyor. Heus aquí un altre moviment de la nostra vida: edificar.

Tercer, confessar. Podem caminar com vulguem, podem edificar moltes coses, però si no confessem a Jesucrist, alguna cosa no funciona. Acabarem essent una ONG assistencial, però no l'Església, Esposa del Senyor. Quan no es camina, s'està aturat. Què passa quan no s'edifica sobre pedres? Passa el que passa als nens a la platja quan construeixen castells de sorra. Tot s'ensorra. No és consistent. Quan no es confessa a Jesucrist, em ve al cap la frase de Léon Bloy: “Qui no resa al Senyor, resa al diable”. Quan no es confessa a Jesucrist, es confessa la mundanitat del diable, la mundanitat del dimoni.

Caminar, edificar, construir, confessar. Però la cosa no és tan fàcil, perquè al caminar, al construir, al confessar, a vegades hi ha tremolors, hi ha moviments que no són precisament moviments del camí:

són moviments que ens fan retrocedir.

Aquest Evangeli prossegueix amb una situació especial. El mateix Pere que ha confessat a Jesucrist, li diu: Tu ets el Messies, el Fill de Déu viu. Et segueixo, però no parlem de creu. Això no té res a veure. Et segueixo d'una altra manera, sense la creu. Quan caminem sense la creu, quan edifiquem sense la creu i quan confessem un Crist sense creu, no som deixebles del Senyor: som mundans, som bisbes, sacerdots, cardenals, papes, però no deixebles del Senyor.

Voldria que tots, després d'aquests dies de gràcia, tinguem el valor, precisament el valor, de caminar en presència del Senyor, amb la creu del Senyor, d'edificar l'Església sobre la sang del Senyor, vessada a la creu, i de confessar l'única glòria: Crist crucificat. I així l'Església avançarà.

Desitjo que l'Esperit Sant, per la
pregària de la Mare de Déu, la Mare
nostra, ens concedeixi a tots
nosaltres aquesta gràcia: caminar,
edificar, confessar Jesucrist
crucificat. Que així sigui.

*Traducció pròpia del text en castellà
publicat a vatican.va*

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/article/primera-
homilia-del-sant-pare-francesc/](https://opusdei.org/ca-ad/article/primera-homilia-del-sant-pare-francesc/)
(22/04/2025)